

Θαυματουργή Παρέμβαση;

Στις 2 Μαΐου μέρα Κυριακή οι Δικαστριώτες τιμώντας τη μνήμη Ανακομιδή των λειψάνων του Μ. Αθανασίου εκκλησιάστηκαν στο παρεκκλήσιο που φέρει το όνομά του στον Πέρα-Μαχαλά.

Με θρησκευτικό δέος παρατηρήσαμε όλοι μας το «πέσιμο» του υπεραιωνόβιου δέντρου με τέτοιο τρόπο, λες και κάποιο αόρατο χέρι προστάτευε το σπίτι του Αγίου και το ιερό σέβασμα των πιστών.

Στη φωτογραφία που τραβήξε ο Γιώργος Βαγιάκος Βεβαιώνεται τον λόγον το αληθές.

Υ.Γ. Με την ευκαιρία αυτή αξίζει να επισημανθεί το γεγονός ότι ο Ναός του Αγίου χρειάζεται κάποιων εργασιών συντήρησης. Οι Δικαστριώτες φημίζονται για ανάλογες δραστηριότητες προστασίας των Ιερών Σεβασμάτων.

Στα χνάρια της Δικαστριώτικης παράδοσης

Δικαστριώτη, μην ξεριζώνεις από την ψυχή σου την παράδοση του χωριού σου. Αφουγκράσου για να ακούσεις και ρώτα για να μάθεις. Μην ξεχνάς ότι για να ετοιμάσεις το μέλλον θεμελίωσε καλά το παρόν. Καλλιέργησε την παράδοση και κάνε πράξη ζωής τις προγονικές αρετές. Οι γονείς ας μην απειληθούν να τα παιδιά τους δεν ακούνε και δεν τηρούνε τις διδάξεις τους, γιατί τα ίδια αργότερα αυτές τις συμβουλές θα τις δώσουν στα δικά τους παιδιά κι έτσι δεν θα πάνε χαμένες. Φίλοι γονείς μιλήστε στα παιδιά σας για να σας ακούνε με αγάπη, διότι

η αγάπη είναι η γέφυρα μεταξύ Θεού και ανθρώπων και σιωπάτε για να σας εκτιμούν. Καθένας από μας τους μεγαλύτερους ας γνωρίζει ότι:

— Αντί να καταριέται το σκοτάδι ας ανάβει ένα κεράκι για να γιομίζει φως τη στράτα του.

— Το καλύτερο που μπορείς να κάνεις στον συνάνθρωπό σου πίσω από την πλάτη του είναι να τον χτυπήσεις φιλικά και να του χαμογελάσεις.

— Όταν δεν έχουμε ό,τι μας αρέσει, ας αρκεστούμε σ' αυτό που έχουμε και να δοξάζουμε το Θεό!

— Όταν κυθεί το γάλα λίγη σημασία έχει το ποιος κλώτσησε την καρδάρια, η ζημιά έχει ήδη γίνει.

— Η ευτυχία περνάει κι απ' τη δική μας πόρτα και μάλιστα πολλή φορές. Ας έχουμε ο καθένας μας την πόρτα ανοικτή και ιδιαίτερα την πόρτα της ψυχής μας.

— Κανενός η ζωή δεν είναι τόσο σκοτεινή που να μην τη φωτίζει κάποιο ανέσπερο καντηλάκι.

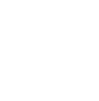
Πριν κατηγορήσετε τη νεότερη γενιά για κάποια ενέργεια, η οποία δεν σας αρέσει σκεφτείτε για λίγο ποιός την ανέθρεψε και τη διαπαιδαγώγησε.

Τέλος το καλό όνομα κάθε χωριού βρίσκεται στα χέρια όλων των κατοίκων, αρκεί όλους να τους διακρίνει η αγάπη, η ομόνοια και το πάθος της δημιουργίας.

Ν.Σ.

Μετά την Εκκλησία στο μαγαζί για το καφεδάκι τους

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΡΟ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΚΑΣΤΡΙΩΤΩΝ

ΕΤΟΣ 13 • Α.Φ. 46 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2010 • ΕΚΔΟΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΚΑΣΤΡΙΩΤΩΝ - ΠΟΝΤΟΥ 12 ΑΘΗΝΑ 115 28

Θρησκευτική ζωή και παράδοση

Του Νίκου Σωτηρόπουλου

Η γιορτή είναι ημέρα αγιασμένη και ιερή, αφιερωμένη στη λατρεία και τον πανηγυρισμό του Κυρίου Δεσπότη Χριστού, της Μητέρας Αυτού Παναγίας Δέσποινας, κάποιου Αγίου και άλλου σημαντικού Θρησκευτικού ή Εθνικού γεγονότος.

Κάθε γιορτή έχει μια ιδιαιτερότητα για τους κατοίκους της υπαίθρου και σε τούτο συμβάλλει η ημεράδα του τοπίου, ο χαρακτήρας των ανθρώπων, των οποίων η ζωή είναι στενά δεμένη με τη λατρεία και τη θρησκευτική πίστη.

«Νάταν τα νιάτα δυο φορές...»

Σε δύσκολες ώρες καταφεύγουν στο Θεό, τον Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους για να ζητήσουν τη βοήθεια και την προστασία όπως επισημαίνει ο Ύμνος «Θεοτόκε η Ελπίς πάντων των Χριστιανών, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τους ελπίζοντας εις Σε».

Στις γιορτές υπάρχει στενός σύνδεσμος των εκδηλώσεων με τα πατροπαράδοτα έθιμα γιατί η απλότητα και ο εσωτερικός κόσμος των συγχωριανών μου τους κάνει να μοιάζουν με μικρά παιδιά. Ό,τι κάνουν είναι αληθινό κι από καρδιάς. Ποτέ τους δεν βλέπουν θολά και παραγμένα τη φύση και τη θεία Δημιουργία. Πιστεύουν στο καλό και θαυμάζουν το ωραίο σαν τα μικρά παιδιά.

Έχουν ανταπόκριση με τη φύση, σέβονται και υπολογίζουν τα «στοιχεία» της και παρά τη ρυθιδωμένη και σκληρή εξωτερική τους όψη κατά βάθος είναι εύπλαστες ψυχές με αγαθή προαίρεση και λεπτούς τρόπους. Χαρισματικοί στα σκωπτικά τους χαριτολογήματα και εύθυμοι συνομιλητές επιτυγχάνουν την καλλιέργεια σχέσεων αρμονικών και φιλικών, που τόσο πολύ τις έχουμε ανάγκη.

Σε τέτοιους ανθρώπους ριζώνει, βλαστάνει και καρποφορεί ο λόγος Θεού, γιατί η κοινωνία μας πέρα κι απάνω απ' όλα τέτοιες συμπεριφορές αγάπης έχει ανάγκη.

«Πού οι Έλληνες και πού τα Ελληνικά»

(Καβάφης)

Του καθηγητού Λάμπρου Κ. Γράββαλου

Χύθηκε πολύ αίμα και χρειαστήκαμε μεγάλες θυσίες για να έχουμε εμείς σήμερα την ελευθερία μας και να γευόμαστε όλα τα αγαθά. Αυτή η πολυβασιανισμένη Πατρίδα μας που υποβλέπεται από εχθρούς και δήθεν φίλους μας, είναι συυφασμένη με την ανυπολόγιστης αξίας Ελληνική γλώσσα. Είναι βέβαιο ότι εάν πάψει η γλώσσα μας, να λειτουργεί όπως πρέπει και σύμφωνα με τις από παλαιότατων χρόνων ρίζες της, τότε σίγουρα θα πάψει να υφίσταται και η Πατρίδα μας.

Το ερώτημα λοιπόν που προβάλλεται σε μας είναι: «**Σεβόμαστε τη γλώσσα μας όσο πρέπει και όσο χρειάζεται;**» Ή μήπως πριονίζουμε τα ποδαράκια της, για να της δώσουμε, συν τω χρόνω, το τελειωτικό κτύπημα;

Ο Μάριος Πλωρίτης σε άρθρο του στο «**ΒΗΜΑ**» της 15η Ιανουαρίου 1995 γράφει: «**Οι Αρχαίοι Έλληνες έπλασαν μία γλώσσα με απείρους θησαυρούς που τα όριά της έφθασαν στα πέρατα του κόσμου. Οι ξένοι την μελετούν και την μιμούνται, την χρησιμοποιούν για να πλουτίσουν τις δικές τους γλώσσες... και εμείς όχι μόνο δεν την επισκεπτόμαστε, αλλά την αγνοούμε και την κακοποιούμε χωρίς όρια.**»

Εμείς πράγματι, προσπαθούμε να τραυματίσουμε πατρίδα και γλώσσα, γιατί άλλοτε μιλούμε για σβήσιμο και αυτών των Εθνικών μας εορτών και άλλοτε για την κατάργηση ακόμα και αυτού του Ελληνικού Αλφαβήτου, λέτε και δεν φθάσανε τα τόσα μέχρι τώρα ραπίσματα, που δώσαμε στην τριήμερη γλώσσα μας!!!

Νεοέλληνες γρηγορείτε και αγωνισθείτε με πείσμα για τα ιδανικά μας, γλώσσα, πατρίδα, θρησκεία και οικογένεια.

Αρκετό αίμα έχυσαν οι προπάτορές μας γι' αυτά τα ιδανικά. Δεν πρέπει να πάει χαμένο αυτό το αίμα! Ούτε έχουμε δικαίωμα να το μολύνουμε! Τώρα που έχει προαχθεί τόσο πολύ η τεχνολογία, μπορούμε να θαύματα να κάνουμε. Μπορούμε με άνεση και με μεγάλη ευκολία, τους ανιστόρητους δήθεν συμμάχους μας και φίλους να τους κάνουμε, όχι μόνο να γνωρίσουν την αλήθεια, αλλά και στο άκουσμα και μόνο της λέξης «ΕΛΛΑΣ», να τρέφουν το ανάλογο σεβασμό. Μόνο οι διαβασμένοι από αυτούς εκφράζονται με τα καλύτερα λόγια για το θάνατο Ελληνικό Πνεύμα και προσπαθούν να συνετίσουν και εμάς τους εκτρεπόμενους από την Ελληνική πραγματικότητα. **Να τι γράφουν δύο Ισπανοί Ελληνιστές, οι Sagredo και**

(Συνέχεια στη σελ. 7)

«Πού οι Έλληνες και πού τα Ελληνικά»

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Ruhana για την Ελληνική γλώσσα: «Η Ελληνική Γλώσσα και Παιδεία αποτελούν την βάση του Δυτικού Πολιτισμού. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝ επεξεργασθεί Προγραμμα Σπουδών της Κλασικής Ελληνικής Γλώσσας και παιδίας, ώστε η Ελληνική Γλώσσα, όλων των Ευρωπαϊών κοινή γλώσσα γίνονται... Εύχομαι ότι πείθητε τους Έλληνας Ευρωβουλευτές όπως αυτήν υποστηρίζουν εν τω Ευρωπαϊκό Κοινοβουλίο άνω πολιτικών ιεολογιών. Πάντες γαρ, και ιδιαίτε- ρως Ευρώπη, οφειλέται της Ελλάδος εσμέν».¹

Αυτό αποτελεί «πρόταση» των παραπάνω Ελληνιστών, την οποία υπέβαλαν στο Κοινοβούλιο της Ευρώπης, βάσει του άρθρου 45 του Κανονισμού, οι επίσημοι Ισπανοί Ευρωβουλευτές Gerikgoitia και Imaz και μάλιστα 4 φορές, χωρίς να έχουν το δικαίωμα υποβολής εκ νέου.

Τώρα θέλετε να μάθετε πόσοι Έλληνες Ευρωβουλευτές υποστήριξαν την εισήγηση αυτή; Κρατείστε στην αναπνοή σας!! **Μόνο 3!!! ΟΙ Ν. Κακλαμάνης (Πολ.Α.), Αλαβάνος (Κ.Κ.Ε.) και Λαμπράκης (Π.Α.ΣΟ.Κ.).**

«**Τι παραπάνω χρεών έχωμεν;**» Είναι εγκληματική αδιαφορία αυτή; Όχι; «**Πού λοιπόν οι Έλληνες και πού τα Ελληνικά;**»

Τόσο πολύ κλειστήκαμε στο ατομικό μας συμφέρον και δεν καταλαβαίνουμε ότι όταν κινδυνεύει η γλώσσα μας κινδυνεύει και η ύπαρξή μας ως Ελλήνων; Αδελφοί μου φροντίστε για τη Γλώσσα μας. Νεοέλληνες γράψτε με υπερηφάνεια στις ταμπέλες των καταστημάτων σας τα αθάνατα **Κεφαλαία Ελληνικά γράμματα**, με τα οποία θα υποδηλώνετε το εμπόρευσμά σας. **Υπάρχει και νόμος 1491/1958 που σας υποχρεώνει γι' αυτό. Μην το αγνοείτε!**

Ντρέπομαι σαν Έλληνας, όταν βλέπω διάφορα πολιτικά πρόσωπα να μιλάνε στην ξένη γλώσσα, όταν διαπραγματεύονται στο εξωτερικό ελληνικά θέματα. Λέτε και θα κατηγορηθούν οι άνθρωποι ως μη ξενόγλωσσοι.

Πόσο δίκιο είχε ο **Κοσμάς ο Αιτωλός**, ο αγνός, ο ειλικρινής και τίμιος αυτός πατριώτης που έδωσε τη ζωή του κατά μαρτυρικό τρόπο στο βωμό της ελευθερίας της πατρίδας μας, όταν έλεγε:

«**Τέκνα μου αγαπημένα εν Χριστώ, διατηρήσατε γενναίως και ατρομήτως την ιεράν ημών θρησκείαν και την γλώσσαν των πατέρων, διότι αμφοτέρα ταύτα χαρακτηρίζουν την φιλότινην ημών Πατρίδα και άνευ τούτων το Έθνος ημών καταστρέφεται.**»

Πότε και ποιοί υπουργοί Παιδείας - Θρησκευμάτων και Πολιτισμού θα νοιώσουν το εθνικό αυτό βάρος που επωμίζονται για να σταματήσουν «**αυτόν τον γλωσσικό κατήφορο που πήραμε;**»

Πάντως ας έχουμε υπ' όψη μας, ότι τα παιδιά μας κάθε χρόνο γίνονται και πιο αξιοθρήνητα στα γραπτά τους.

1. Σημείωση: Αυτά είναι ένα απόσπασμα της όλης πρότασης.

Δικαστριώτες που διαπρέπουν Παναγιώτης Η. Γράββαλος Ζωγράφος, Γραφίστας (Τιμώμενος, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό)

του **Λεωνίδα Ιωάννου Καρφή**
Αντιστρατήγου ε.α.

Μια σημαντική δωρεά προς το Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Δικαστρου πραγματοποιήσε ο εκ Δικαστρου ζωγράφος, γραφίστας, Παναγιώτης Η. Γράββαλος. Έξι πίνακες, δοκίμια, λιθογραφίες και χαλκογραφίες, έργα σύγχρονης τέχνης, που έχουν την υπογραφή «Π. Γράββαλος» και θέματα, «Γεώργιος Καραϊσκάκης», «Χορευτής», «Αγόρι», «Μήδεια», «Νέο Αγόρι», «Σαντορίνη-Καλντέρα» εκτίθενται ήδη στο Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Δικαστρου.

Ο Παναγιώτης Η. Γράββαλος σπούδασε ζωγραφική, την τέχνη της αναπαράστασης μορφών και σχημάτων, στην Ανωτάτη

Δοκίμιο, Λιθογραφία, «Ο. Γ. Καραϊσκάκης»
του Παναγιώτη Η. Γράββαλου
(Μουσείο Δικαστρου)

Σχολή Καλών Τεχνών, κοντά στους μεγάλους ζωγράφους Σ. Παπαλουκά και Γ. Μόραλη και έλαβε το πτυχίο του το 1956. Η συνεργασία του όμως με τον μεγάλο χαράκτη Α. Τάσσο τον έστρεψε προς τις γραφικές τέχνες και τις εφαρμογές τους, τις οποίες και διδάξε από το 1961 έως το 1969 στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο των Σχολών Δοξιάδη.

Ασχολήθηκε με την τέχνη του γραμματισμού και ήταν από το 1966 έως το 1969 μόνιμος συνεργάτης των ΕΛ-ΤΑ. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος του Κέ-

ντρου Εικαστικών Τεχνών, των τεχνών που απεικονίζουν τον ορατό κόσμο. Συμβάλλει, από το 1982, στο Μουσείο Νεοελληνικής Τέχνης του Δήμου Ροδίων και στη Δημοτική Πινακοθήκη «Αλέκος Κοντόπουλος». Συνεργάστηκε, από το 1986 έως το 2000 με την Ιονική Τράπεζα και από το 1977 έως το 2004 με τον Οργανισμό «Ο.Ε. Ολυμπιακοί Αγώνες, Αθήνα 2004».

Ο Παναγιώτης Η. Γράββαλος είναι από τους κορυφαίους Έλληνες ζωγράφους, γραφίστες, εικαστικούς, διακρίνεται για την ελεύθερη έκφρασή του, την υψηλή καλαισθησία του, τις αισθητικές δημιουργίες του και τιμάται, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό. Πίνακές του εκτίθενται στον Εικαστικό Κύκλο, στο Μουσείο Νεοελληνικής Τέχνης του Δήμου Ροδίων, στο Μέγαρο Γκύκι στη Σαντορίνη, στις Εκδόσεις Τέχνης Νηρέας, κ.α. και κοσμούν πολλούς δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους.

Με την δωρεά του ο Παναγιώτης Η. Γράββαλος τίμησε, το Δικαστρο, τον τόπο της καταγωγής του και με τους πίνακές του αναβάθμισε, εμπλούτισε με έργα τέχνης το Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Δικαστρου. Ο Σύλλογος των απανταχού Δικαστριωτών αισθάνεται εξαιρετική την τιμή για την πολύτιμη δωρεά, εκφράζει θερμές ευχαριστίες, συγχαίρει τον καλλιτέχνη για τις πολλές και μεγάλες διακρίσεις του και εύχεται τα βέλτιστα στην ατομική, οικογενειακή και δημιουργική ζωή του.

Ο πληθυσμός του Δικαστρου (Ζημιανής), από τις αρχές του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα

Πληθυσμός περιόδου 1805-1832.

Ο πληθυσμός της Ζημιανής το 1805, όπως αναφέρει ο Γάλλος περιηγητής Πουκεβίλ, περιελάμβανε 20 οικογένειες, περίπου 100 κατοίκους. Ήταν οι κάτοικοι που είχαν απομείνει, είχαν διασωθεί από τις επιδρομές των Τούρκων κατά την τουρκοκρατία και από τις φονικές επιδημίες της βλογιάς και της πανούκλας, που ενέσκηψαν κατά την περίοδο 1705 έως 1795 και ξεκλήρισαν πολλές οικογένειες της Ζημιανής.

Η παράδοση αναφέρει, ότι οι 11 από τις 20 οικογένειες των κατοίκων της Ζημιανής στις αρχές του 19ου αιώνα, είχαν τα εξής επώνυμα: Αγγελόπουλος 1 οικογένεια, Γιαννακάκης 2 οικογένειες, Ζημιανίτης 2 οικογένειες, Καρφής 2 οικογένειες Κόρδας 2 οικογένειες και Παπασταύρου 2 οικογένειες. Για τις υπόλοιπες 9 οικογένειες δεν υπάρχουν στοιχεία των επωνύμων τους.

Κατά την διάρκεια της επανάστασης, από το 1821 μέχρι το 1828, ο πληθυσμός της Ζημιανής παρουσίαζε κάποιες πικνώσεις, που δεν μπορούν επακριβώς να προσδιοριστούν. Οι κάτοικοι των πεδινών περιοχών του Σπερχειού ποταμού, για να διασωθούν από τις σφαγές, κατά τις εκστρατείες των Τούρκων, προσέφευγαν στην Ζημιανή και πύκνωναν τους κατοίκους της.

Πληθυσμός περιόδου 1832-1879

Το 1832, τα ελληνοτουρκικά φυλάκια (καλύβες) του ελληνικού κράτους ήταν στην Φτελιά, στο Λάπατο και στον Ζαχαράκη και η περιοχή της Ζημιανής, ως παραμεθόρια, ήταν τόπος εγκατάστασης αγωνιστών. Από τους Γενικούς Πίνακες Απονομής Αριστείων Ανδρείας (Παράρτημα 2/1837) προκύπτει ότι, από τους 38 τιμηθέντες αγωνιστές, 8 κατάγονταν από την Ζημιανή και 20 είχαν δηλώσει ως τόπο εγκατάστασής τους την Ζημιανή.

Η ανασφάλεια όμως, που επικράτησε στην περιοχή της Ζημιανής, μετά το 1832, ανάγκασε τους 30 αγωνιστές, που είχαν δηλώσει, το 1837, ως τόπο εγκατάστασής τους τη Ζημιανή, να μην εκπληρώσουν τελικά την πρόθεσή τους. Τούρκοι άτακτοι και Έλληνες ληστές, που μπαινόβγαναν στα σύνορα, λεπλατούσαν τη Ζημιανή, λήστευαν, σκότωναν και αιχμαλώτιζαν. Παρά την απνή καταδίωξή τους, η δημόσια τάξη ήταν ανασφαλής.

Από τα πρακτικά των εθνικών εκλογών της 16ης Οκτωβρίου 1843, που έγιναν στην Υπάτη, προς ανάδειξη Πληρεξουσίων για την Εθνοσυνέλευση, προκύπτει, ότι ο πληθυσμός της Ζημιανής το 1843 αριθμούσε 20 οικογένειες, δεν είχε παρουσιάσει καμιά αύξηση. Ο εκλογέας-αντιπρόσωπος της Ζημιανής Αναγνώστης Παπα-Δημητρίου είχε δηλώσει τότε στην Εφορευτική Επιτροπή, ότι «εκλέχθηκε από 20 οικογενειάρχες της Ζημιανής, επί συνόλου 20».

Του **Λεωνίδα Ιωάννου Καρφή**
Αντιστρατήγου ε.α.

Πληθυσμακή ακμή περιόδου 1879-1889

Στην απογραφή του Απριλίου 1879 η Ζημιανή είχε 313 κατοίκους, περίπου 60 οικογένειες και στην απογραφή της 15ης Απριλίου 1889 η Ζημιανή βρέθηκε με 629 κατοίκους, περίπου 120 οικογένειες. Την περίοδο αυτή, δεκαετία 1879-1889, η Ζημιανή ήταν ο πρώτος, ο μεγαλύτερος, σε πληθυσμό οικισμός από τους 18 οικισμούς του Δήμου Τυμφρηστού. Ήταν η περίοδος της πληθυσμακής ακμής της Ζημιανής.

Η ανέγερση του Ναού του πολιούχου Ζημιανής (Δικαστρου)
Αγίου Γεωργίου, 1925-1927.

(Αρχειό στρατηγού-ιατρού Δημ. Γρηγ. Παπαδημητρίου)

Η αύξηση του πληθυσμού κατά 40 περίπου οικογένειες το 1879 και κατά 60 οικογένειες το 1889 οφείλεται σε δημογραφικούς λόγους, αλλά και στην εγκατάσταση στη Ζημιανή, με απόφαση της «Επιτροπής αναγνώρισης εκδουλεύσεων και θυσιών», οικογενειών των αγωνιστών, στους οποίους και παραχωρήθηκαν δικαιώματα γής, «έναντι συντάξεων και άλλων ανταμοιβών τους για τους αγώνες τους κατά την επανάσταση του 1821».

Εξάλλου, από το 1881, με την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο ελεύθερο και ανεξάρτητο ελληνικό κράτος, η Ζημιανή έπαυσε να είναι παραμεθόρια περιοχή και τόπος ληστοκρατίας και λεπλασιών και άρχισαν να επικρατούν συνθήκες κοινωνικής ειρήνης και δημόσιας ασφάλειας, ευνοϊκές για την ανάπτυξη και λειτουργία του οικισμού ως κοινότητας οικογενειών και πολιτών.

Το 1885 ιδρύθηκε το πρώτο Γραμματοδιδασκαλείο Αρρένων Ζημιανής και από το 1889 άρχισε τη λειτουργία του με πρώτο δάσκαλο τον εκ Ζημιανής Γρηγόριο Δ. Παπαδημητρίου. Από τον ονομαστικό κατάλογο των μαθητών προκύπτει, ότι κατά τα σχολικά έτη 1889-1890 και 1890-1891

(Συνέχεια στη σελ. 6)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

- Στις 18-2-2010 ο Παναγιώτης Νικ. Τιμπάνος και η σύζυγός του Μάγδα Νικολοπούλου απέκτησαν υγιέστατο αγοράκι. Να τους ζήσει.
- Στις 17-2-2010 ο Βασίλης Ιωάν. Αντωνής και η σύζυγός του Δέσποινα Κοσμίδου απέκτησαν υγιέστατο αγοράκι. Να τους ζήσει.
- Στις 8-5-2010 ο Ηλίας Γεωργ. Γκάνιος και η σύζυγός του Κατερίνα απέκτησαν το δεύτερο παιδί τους υγιέστατο κοριτσάκι. Να τους ζήσει.

Βάπτιση:

- Στις 6-6-2010 ο Γεώργιος Βλάχος του Δημητρίου και η σύζυγός του Αθηνά εβάπτισαν το γιό τους στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στο Δίκαστρο. Να τους ζήσει.

Γάμοι

- Στις 7-4-2010 ο Παναγιώτης Αποστόλου του Ευαγγέλου και της Στέλλας Τίτοπούλου και η Ελένη Γεωργίου του Βασιλείου και της Σταυρούλας Δημ. Αντωνή ενώθηκαν με τα δεσμά του Γάμου στο Δημαρχείο Λαμίας. Να ζήσουν ευτυχισμένοι.
- Στις 8-5-2010 πντρεύτηκαν ο Παναγιώτης Γκιώνης (γιός της Αθανασίας Λαμ. Καρφή) και η Γεωργία Ηλία στην Κόρινθο. Να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Θάνατοι

- Στις 15-3-2010 απεβίωσε ο Κων/νος Ιωάννου Αγγελόπουλος και ετάφη στην Αθήνα.
- Στις 25-5-2010 έχασε τη ζωή του σε ηλικία 55 ετών ο Αλέκος Ι. Παπαγεωργίου (γιός της Ξένης Αθ. Γιαννακάκη) και ετάφη στην Αθήνα. Ο Αλέκος Παπαγεωργίου άριστος οικογενειάρχης και άνθρωπος διακρίθηκε ως ποδοσφαιριστής και στη συνέχεια ως προπονητής σε διάφορες ομάδες. Συλλυπητήρια στους οικείους των αποβιωσάντων.
- Απεβίωσε ο Πέτρος Κατσαρής στο Περιβόλι Δομοκού. Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους του.

Θερμή παράκληση

Ενημερώστε την Εφημερίδα μας για τις επιτυχίες και διακρίσεις των παιδιών σας για να γίνει κοινός κάθε ευγενούς πρόοδος αυτών.

Επιτυχημένοι Δικαστριώτες

Ο Βασίλης Π. Ζημιανίτης κάτοικος σήμερα της Ανώ Αγόριανης Δομοκού διατηρεί ανθούσα επιχείρηση με την επωνυμία «ΤΟ ΘΕΣΣΑΛΙΚΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ» (καφενείο ψησταριά).

Ο ίδιος και το προσωπικό του μαγαζιού χαμογελαστοί και καλόκαρδοι (ίδιο των Δικαστριωτών) προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σε πελάτες με κάθε ευγένεια.

Συγχαρητήρια από την Εφημερίδα μας και καλές δουλειές.

Συνδρομές Προσφορές

Στον ταμιά του Συλλόγου
κ. Γεώργιο Γιαννακόπουλο
Πόντου 12 Αθήνα
Τ.Κ. 11528

Επιτυχίες

- Η **Ευτυχία Κυρ. Αργυρίου** (κόρη της Ευαγγελίας Σερ. Κόρδα) επέτυχε στο Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών και θα συνεχίσει τις σπουδές της στο εξωτερικό.
- Η **Αγγελική Αχλαδιώτη** (εγγονή της Σωτηρίας Γ. Ρήγα) επέτυχε και παρακολουθεί μαθήματα στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Θεσσαλονίκης.
- Ο **Δημήτριος Γ. Κόρδας** περάτωσε την εκπαίδευση στη Σχολή Επαγγελματιών Οπλιτών, ορκίστηκε και ανέλαβε υπηρεσία.
- Η **Γεωργία Γ. Κόρδα** επέτυχε στη Σ.Τ.Υ. Αεροπορίας και εκπαιδεύεται σ' αυτή.
Η εφημερίδα μας το «Δίκαστρο» τους συγχαίρει και τους εύχεται κάθε πρόοδο.

Ο καημός της Μάνας

Παιδί μου τ' αποφάσεις για μακρινό ταξίδι και σ' είχα καρδούλα μου μοναδικό στολίδι. Καλό ταξίδι μάτια μου γαλήνη στα όνειρά σου όπου και αν πας κι όπου βρεθείς η Παναγιά κοντά σου. Άγιο Νικόλα σου 'ταξα να φέρω τρεις λαμπάδες να λυπηθείς εμένανε κι όλες τι μανάδες. Όσες μανούλες έχετε παιδιά ξενιτεμένα να τα βοηθήσει η Παναγιά νάρθουν από τα ξένα.

Το Δίκαστρο

Τριμηνιαία ενημερωτική έκδοση του Συλλόγου των απανταχού Δικαστριωτών

ΚΩΔΙΚΟΣ: 6558

Εκδότης:
Σύλλογος απανταχού Δικαστριωτών
ΠΟΝΤΟΥ 12 ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ.115 28

Υπεύθυνος:
Πέτρος Κ. Κόρδας
Τηλ.: 210 7489238

Συντακτική Επιτροπή:
Λάμπρος Κ. Γράββαλος 22 310 50226
Γεώργιος Ηλ. Ζημιανίτης
Λεωνίδα Ι. Καρφή 210 9343162
Νικ. Γ. Σωτηρόπουλος 22 310 31596

Για τυχόν ανακρίβειες, εσκαμμένες ή μη, πληροφορίες δημοσιευμάτων ή για αντιδεοντολογική συμπεριφορά κλπ. την ευθύνη φέρει εξολοκλήρου ο συγγραφέας του άρθρου.

Δημιουργία
Εκτύπωση
γραφικές
ΤΕΧΝΕΣ
ΜΠΕΛΛΗΣ
ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΙΔΗ 3 ΛΑΜΙΑ
Τηλ. & fax: 22 310 46619
e-mail: bellisk@otenet.gr

ΕΝΙΣΧΥΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Σταύρος Δημ. Παπασταύρος50 €
Παναγιώτης Γ. Καρακώστας20 €
Ελένη Κουτσομπίνα (κόρη της Σωτηρίας Γ. Ρήγα) εις μνήμην των γονέων της .50 €
Ο Γεώργιος Δημ. Ζημιανίτης50 €
Δημήτριος Κορδολαίμης20 €

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΡΟ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

<http://dikastro.8m.com>
<http://dikastro.wordpress.com>
<http://users.sch.gr/icelamia>

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΡΟ ΣΤΟ FACEBOOK
Πληκτρολογούμε dikastro fthiotidas

Ο θρίαμβος της λογικής και της καλοσύνης

Το 1946 αρχίζει για την Ελλάδα μας μια μεγάλη περιπέτεια. Τότε άρχισε ο εμφύλιος πόλεμος. Η Ελλάδα σπαράσσονταν από τα μίση και τις διχόνοιες, από τα πάθη και την εκδίκηση. Παντού χαλάσματα, καταστροφές, δυστυχία, φτώχεια. Ο πόνος σκέπαζε όλη την Ελλάδα και μεγάλωνε τις πληγές. Λένε ότι ο εμφύλιος πόλεμος είναι η κατάρα του Θεού. Το καλοκαίρι του 1947 ο στρατός διέταξε την εκκένωση των ορεινών χωριών, γιατί τα χωριά αυτά ήταν ανταρτοκρατούμενα. Για να μην βρίσκουν, λοιπόν, τρόφιμα, αλλά και πληροφόρηση οι αντάρτες, αποφασίστηκε η εκκένωσή τους. Όλοι οι κάτοικοι των χωριών αυτών άφησαν τα σπίτια τους, τις περιουσίες τους και συγκεντρώθηκαν στα μεγάλα αστικά κέντρα. Η ζωή εκεί ήταν από δραματική μέχρι τραγική. Οι πρόσφυγες έμειναν σε ξύλινες παράγκες ή σε μεταλλικά στέγαστρα, τολ τα έλεγαν. Αυτά τα χρησιμοποιούσε ο στρατός για αποθήκες. Χωρίς θέρμανση, χωρίς νερό, χωρίς φως, στοιβάζονταν ομαδικά οι οικογένειες. Μόνιμος σύντροφος τους η πείνα και η δυστυχία. Ο πόλεμος τελικά τελείωσε τον Αύγουστο του 1949, οπότε οι χωρικοί πρόσφυγες ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Όλα ήταν ρημαδιό, όλα ήταν χαλάσματα. Τότε άρχισε ο σκληρός αγώνας για την επιβίωση, δεδομένου ότι

προ των πυλών ήταν ο χειμώνας. Αφού μάζεψαν τα απαραίτητα τρόφιμα και εφόδια για το χειμώνα, άρχισαν να σπέρνουν και σιτάρι, για να έχουν το ψωμί τους τον επόμενο χρόνο.

Σε κάποιο ορεινό χωριό ο Λεωνίδας και ο Περικλής (ψευτικά τα ονόματα) συνόρευαν τα χωράφια τους και μάλιστα είχαν φτιάξει από παλιά έναν πρόχειρο φράχτη. Τα χωράφια ήταν σε μια πλαγιά. Το επάνω χωράφι ανήκε στο Λεωνίδα και το κάτω στον Περικλή. Κάποια μέρα πήγε ο Περικλής στο χωράφι του, αλλά με έκπληξη του είδε ότι ο φράχτης είχε μετατοπιστεί 2 μέτρα προς το δικό του χωράφι.

Βρήκε το Λεωνίδα και του παραπονέθηκε. Ο Λεωνίδας του απάντησε ότι εκεί είναι το σύνορο. Δεν έδωσε συνέχεια ο Περικλής. Όταν σε λίγες μέρες πήγε να οργώσει το χωράφι του πάλι διαπίστωσε ότι ο φράχτης μετατοπίστηκε ακόμη προς το χωράφι του Περικλή. Δεν είπε τίποτα. Ξέρετε τι έκανε; Μετατόπισε το φράχτη μόνος του 2 μέτρα προς το δικό του το χωράφι. Όταν πήγε ο Λεωνίδας να σπείρει το χωράφι του, είδε το φράχτη και κάπως πειράχτηκε. Δεν περίμενε τέτοια αντίδραση από το συνορίτη του. Τον βρήκε στο χωριό και του είπε γιατί το έκανε αυτό. Ο Περικλής του απάντησε: Ήθελα να σε βγάλω από έναν κόπο, από

Γράφει: ο Γιάννης Παπαχαράλαμπος (Διπόταμος)

μια νέα μετατόπιση του φράχτη και γι' αυτό το έκανα.

Ένωσε ντροπή ο Λεωνίδας και του είπε: Αύριο θα φωνάξουμε τον μπαρμπακώστα, ένα σοφό γέροντα, τον αγροφύλακα και τον πρόεδρο του χωριού για να πάμε στο χωράφι να κανονίσουμε τα σύνορα. Την άλλη μέρα η επιτροπή βρέθηκε στο χωράφι. Ο μπαρμπακώστας έβγαλε ένα παλούκι και το έμπηξε στο σημείο που ήταν μία βελανιδιά, λέγοντας:

Λεωνίδα, εδώ είναι το σύνορο. Τη βελανιδιά αυτή τη φύτεψε ο πατέρας σου για να δείχνει το σημείο που είναι το σύνορο. Έτσι και έγινε. τότε, μπροστά στα μάτια των άλλων, ο Λεωνίδας αγκάλιασε τον Περικλή και του είπε: Σήμερα πήρα το μεγαλύτερο μάθημα. Έμαθα ότι η πλεονεξία είναι μεγάλο ελάττωμα στον άνθρωπο, αλλά έμαθα ακόμη ότι με την καλοσύνη, την υπομονή και τη λογική λύνονται όλα τα προβλήματα στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων. Από τότε ο Λεωνίδας και ο Περικλής έγιναν δύο καλοί φίλοι, δύο καλοί συνορίτες, δύο καλοί συγχωριανοί.

Εγώ τί να προσθέσω; Η ιστορία μιλάει μόνη της.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

του Γιάννη Χρ. Παπαδημητρίου

Στου Γηροκομείου την αυλή
πάνω σ' ένα παγκάκι,
κάθεται ολομόναχο
θλιμμένο γεροντάκι.

Σκέφτεται όσα έκανε
όλα αυτά τα χρόνια
και βλέπει πως κατάντησε
σ' αυτήν την καταφρόνια.

Ευτυχισμένοι ζούσανε
αυτός και η φαμελιά του,
κοντά με τη γυναίκα του
εκεί στην γειτονιά του.

Αυτός και η γερόντισσα
δεν χόρταιναν δουλειά,
θέλανε τα βλαστάρια τους
να ζήσουνε καλά.

«Κουράγιο βρε γυναίκα μου,
ώσπου να μεγαλώσουν,
είναι παιδιά πολύ καλά,
και θα τ' ανταποδώσουν.

Αυτή η σκέψη η γλυκιά
το γέρο αποκοιμίζει
και η γριά του από ψηλά
γλυκά τον νανουρίζει

Ο γέρος εκοιμήθηκε
με πρόσωπο θλιμμένο,
την άλλη μέρα το πρωί
τον βρήκαν πεθαμένο.

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΣΟΥ

Δικαστριώτη προγραμματίσε τις διακοπές σου
στη Γενέθλια γη.

Δώσε κουράγιο και ελπίδα στα περήφανα γηρατειά,
τα οποία φυλάσσουν την Προγονική Παράδοση
και τα ιερά σεβάσματα του χωριού σου.

Ξένος είμαι ο καημένος κι από μακρινό χωριό
τα σοκάκια δεν τα ξέρω και φοβάμαι μη χαθώ
Νάχα έναν ταχυδρόμο, να τον έχω βοηθό
να σου στέλνω γραμματάκια της αγάπης τον καημό.
Κι αν πεθάνω εγώ στα ξένα ποιός θε νάρθει να με δει;
Ποια μανούλα θα με κλάψει και τα μαύρα θα φορεί;
Ποια αδέρφια και ξαδέρφια, φίλοι κι αδερφοποιητοί
θα βρεθούνε εδώ στα ξένα να μου φτιάξουν το κουτί.
Ν.Σ.

Ο πληθυσμός του Δικάστρου (Ζημιανής), από τις αρχές του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα

(Συνέχεια στη σελ. 5)

γράφτηκαν στο Γραμματοδιδασκαλείο 65 άρρενες μαθητές, ηλικίας 7 έως 13 ετών, που ανήκαν σε 44 οικογένειες της Ζημιανής.

Πληθυσμός περιόδου 1889-1912

Από το 1889 ο πληθυσμός της Ζημιανής άρχισε να μειώνεται για λόγους δημογραφικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς. Η διαβίωση 629 κατοίκων στην ορεινή και άγονη περιοχή της Ζημιανής κατέστη δυσχερής και κατέστησε αναγκαία την μετανάστευση μέρους του πληθυσμού της. Η «ανάπτυξη της αστικής ζωής» και «το άνοιγμα της Αμερικής» ήταν, από την περίοδο αυτή, οι προκλήσεις και διέξοδοι για τους νέους της Ζημιανής.

Στην απογραφή της 5ης Οκτωβρίου 1896 ο πληθυσμός της Ζημιανής ήταν 509 κάτοικοι, 20% λιγότεροι από τους κατοίκους της προηγούμενης απογραφής. Περισσότεροι από 120 κάτοικοι της Ζημιανής, νέοι στην ηλικία, η ακμή του οικισμού, μέσα σε μια επιαστία από το 1889 μέχρι το 1896, πήραν το δρόμο για τις πόλεις και την Αμερική, το δρόμο της αναζήτησης μιας καλύτερης ζωής, της φυγής χωρίς επιστροφή, «έριξαν πέτρα πίσω τους».

Η «εξ Αμερικής μεγάλη καμπάνα», προσφορά το 1904 των εκ Ζημιανής ομογενών της Αμερικής προς την εκκλησία του πολιούχου Αγίου Γεωργίου, η οποία σήμαινε, για όλους τους οικισμούς Τυμφρηστού, τέσσερες φορές το χρόνο (τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, του Αγίου Γεωργίου και της Παναγίας) και η Αρχιερατική Επιτροπεία του ιερέα-δασκάλου παπα-Γρηγόρη Δ. Παπαδημητρίου ανέδειξαν τη Ζημιανή ως σπουδαιότερο οικισμό του Δήμου Τυμφρηστού.

Πληθυσμός περιόδου 1912-1950

Το 1912, ο οικισμός της Ζημιανής «αναγνωρίστηκε ως ίδια Κοινότητα, δικαιούμενος εις τούτο, ως έχων υπέρ τους 300 κατοίκους και σχολείον στοιχειώδους εκπαίδευσως» και άρχισε έκτοτε να αυτοδιοικείται. Από το 1915 εμφανίζεται και μια τάση των νέων για ανώτατες σπουδές. Ο Ηρακλής Παπαδημητρίου, ο Σεραφείμ Παπαδημητρίου, ο Αριστοτέλης Κόρδας και ο Ιωάννης Κόρδας ήταν οι πρώτοι «εκ Ζημιανής ορμάμενοι», που εισήχθησαν σε Ανώτατα Πνευματικά Ιδρύματα.

Οι πολεμικές όμως συνθήκες, κατά τους Βαλκανικούς πολέμους, τον Α' παγκόσμιο πόλεμο, την εκστρατεία της Μικράς Ασίας και το Β' παγκόσμιο πόλεμο, ανέκοψαν τις μεταναστεύσεις και μετακινήσεις των κατοίκων και έτσι ο πληθυσμός της Ζημιανής άρχισε να παρουσιάζει μια δημο-

γραφική αύξηση, κατά 10% περίπου. Στις απογραφές των ετών 1920, 1928 και 1940, η Ζημιανή είχε 550, 622 και 609, αντίστοιχα, κατοίκους.

Οι ανάγκες του «πληρώματος της εκκλησίας» επέβαλαν το 1925 την κατεδάφιση της μικρής και παλιάς εκκλησίας του πολιούχου Αγίου Γεωργίου και την ανέγερση μεγάλου και ευπρεπούς Ναού. Το 1927 η Ζημιανή έλαβε την μετονομασία Δικάστρο, από τις δύο «πόλεις-ακροπόλεις των Δολόπων, ελληνιστικής περιόδου», των οποίων «λείψανα» διασώζονται στις τοποθεσίες «κουτσο-Νίκα» και «κορφη-Τσοούκα». Πρωτοστάτες «τοις τεκταινομένοις» ήταν ο παπα-Γρηγόρης Παπαδημητρίου και ο δάσκαλος Δημήτριος Ζημιανίτης.

Πληθυσμός περιόδου 1950-σήμερα

Από το 1950 ο πληθυσμός του Κοινότητας Δικάστρου άρχισε να φθίνει καταγιστικά. Η πατρώα γη δεν μπορούσε πλέον να κρατήσει τους κατοίκους της. Η βιομηχανική ανάπτυξη και η αστυφιλία προσείλκυσαν και μετακίνησαν αναπότρεπτα πολλούς κατοίκους προς τις πόλεις, όπου και παρέμειναν οριστικά. Στις απογραφές των ετών 1951, 1961, 1971 και 1981 το Δικάστρο είχε 471, 399, 232, 308 και 188, αντίστοιχα, κατοίκους.

Το 1984, μετά από 99 χρόνια λειτουργίας, το Δημοτικό Σχολείο Δικάστρου έπαυσε να λειτουργεί, καταργήθηκε, ελλείψει μαθητών. Τελευταίος δάσκαλος, ο Σταμέλος Ευάγγελος. Από το 1999, το Δικάστρο έπαυσε να είναι και Κοινότητα, αποτελεί Δημοτικό Διαμέρισμα του Δήμου Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού.

Υπάρχει, όμως, ο πολιούχος του χωριού, ο Άγιος Γεώργιος, που αντιστέκεται, από το 1498, τροπαιοφόρος, σε όλες τις προκλήσεις, ιστορικές και κοινωνικές.

Τα ιστορικά στοιχεία δείχνουν, ότι ο πληθυσμός της Ζημιανής, του Δικάστρου, τους τελευταίους δύο αιώνες, παρουσίασε αυξομειώσεις, που συνδέονταν άμεσα με τις πολεμικές και ειρηνικές περιόδους της Ελλάδας. Τα τελευταία όμως χρόνια, χρόνια ειρηνικής περιόδου, ο πληθυσμός της, εξ αιτίας των αυξανόμενων ρυθμών ανάπτυξης και των δυνατοτήτων μετανάστευσης, παρουσίασε μειώσεις, συνεχείς και ραγδαίες.

Σήμερα, το 2010, ελάχιστα, δεν ξεπερνούν τους 20, είναι οι κάτοικοι του Δικάστρου. Όλοι μας φύγαμε.... Έχουμε όμως ένα κρέος, προς αυτούς που ήρθαν, έζησαν, πέρασαν, άφησαν, την ψυχή τους, τον ιδρώτα τους, τα έργα τους, να μην ξεχνάμε, ότι το Δικάστρο είναι ο τόπος μας, είναι οι μνήμες των προγόνων μας και οι δικές μας, είναι η ιστορία μας.....

Η μεγάλη εξ Αμερικής καμπάνα της Ζημιανής (Δικάστρου), στο προαύλιο του παλιού Δημοτικού Σχολείου, δωρεά το 1904 των ομογενών της Αμερικής.

(Αρχειο στρατηγού-ιατρού Δημ. Γρηγ. Παπαδημητρίου)

«Η Μακεδονία μας, Ο Μέγας Αλέξανδρος, Η Διαθήκη του, ή Όρκος του»

Του καθηγητού Λάμπρου Κ. Γράββαλου

Μερικοί υποστηρίζουν με χαμερπή, κίβδηλα και ανάξια λόγου επιχειρήματα, για την Ελληνικότητα ή μη της Μακεδονίας μας και στη συνέχεια ως είναι φυσικόν, του Μ. Αλεξάνδρου. Αυτοί πρέπει να χαρακτηρισθούν ανιστόρητοι, ή παντελώς εχθροί της Ιστορίας ως παραχαράκτες της, ή ημιμαθείς προπαγανδιστές, ή και αλλόφρονες, γιατί προσπαθούν οι αναισχυντοι να επιβάλουν τις ιδιοτελείς των απόψεις, αποβλέποντες ουσιαστικά χωρίς να το καταλαβαίνουν, στην αθλιότητα της μικροψυχίας τους.

Θα ήταν καλύτερα αν θέλανε να έχουν σαφή γνώση και επιστημονικά καθαρή άποψη, να σκύψουν το κεφαλάκι τους επάνω σε αρχαία Ελληνικά κείμενα, γιατί Σλαβικά δεν υπάρχουν, καθώς και σ' όλους τους αρχαίους σύγχρονους Ιστορικούς του Μ. Αλεξάνδρου, και ας έλθουν μετά να συζητήσουμε για την καταγωγή του μεγάλου Ανδρός και της Μακεδονίας μας.

Τους ειδοποιούμε, αν δεν ξέρουν να ερμηνεύσουν τα κείμενα αυτά, ας κάνουν τον κόπο να ανοίξουν το βιβλίο Ιστορίας του Παπαρηγοπούλου, που είναι το σπουδαιότερο ιστορικό βιβλίο σε σοβαρότητα και αντικειμενικότητα και έπειτα ας ανοίξουν το στοματάκι τους.

Θα ήταν καλύτερα, Σκοπιανοί, Αμερικανοί ή συνοδοιπορούντες Ευρωπαίοι, να ασχολούνται με ό,τιδήποτε άλλο, εκτός από το όνομα Μακεδονία, γιατί και αυτό όπως το προφέρουν, προδίδει ολοκάθαρα ότι είναι μετάφραση της Ελληνικότατης λέξης ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Μήπως μπορούν να μας αποδείξουν, ποιά γλώσσα μιλούσε ο Μ. Αλέξανδρος και ο παππούς του ακόμα Αλέξανδρος Α', ο οποίος υποστηρίζει «ταρχαίον ΕΛΛΗΝ εμί», όπως μας παραδίδει ο Ηρόδοτος;

Αν πήρε το μυαλό των Σκοπιανών τόσον αέρα, γιατί θέλησε μόλις προχθές ο Τίτο και ο Στάλιν να τους δημιουργήσουν κράτος και να το ονομάσουν Μακεδονία, ας πάνε να τα βάλουν με αυτούς και όχι με τους κατόχους της γης τους. Ας αφήσουν λοιπόν τα κόκαλα του Μ. Αλεξάνδρου και όλων των συγγενών του να λαμπυρίζουν Ελληνικότητα μέσα στις ακτίνες του Ήλιου της Βεργίνης. Οι σκοπιμότητες των Σλάβων, ψάχνουν να βρουν αρελείς ή ανιστόρητους και γραμμάτους για να επιβάλουν την κατά πάντα άθλια απόφαση του Τίτο. Αυτή η Μακεδονία, η Ελληνική Μακεδονία, της οποίας τα όρια ήτανε παραπάνω από τα Σκόπια, αλλά και από κάτι άλλους γείτονές μας αυτή λοιπόν γέννησε τον πανέξυπνο Στρατηλάτη μας Μ. Αλέξανδρο, που έφθασε τη γλώσσα μας ως τη Βακτριανή και τα βάρη της Ασίας.

Αλλά μήπως και ο Αριστοτέλης, ο δάσκαλος του Μ. Αλε-

ξάνδρου, μήπως και αυτός ήτανε Σλάβος; Πάντως η κατάντια του θράσους των Σκοπιανών έφθασε στο «άκρο άωτο» της αναισχυντίας τους. Υπάρχουν και άλλοι εξυπνάκιδες που θεωρούν τον Μ. Αλέξανδρο κατακτητή. Ας μάθουν μια και καλή, οι ανίδεοι και αναιδείς, ότι τίποτα από τα δύο δεν θα επιτύχουν, τόσο για την Μακεδονία μας, όσο και τα δύο δεν θα επιτύχουν τόσο για την Μακεδονία μας, όσο και για τον Μ. Αλέξανδρο.

Η Ελληνικότητά τους βοά μέσα από όλα τα ιστορικά κείμενα.

Το πλέον βεβαιωτικό της Ελληνικότητας του Μ. Αλεξάνδρου, είναι ο τρόπος της σκέψής του, το ήθος και το ύφος των

λεγομένων του στον Όρκο του ή Διαθήκη που άφησε στο επιτελείο του. Το αποδίδομε στην Νέα Ελληνική γλώσσα, μήπως και το καταλάβουν οι αδιόρθωτοι. Τους λέγει λοιπόν:

Σας εύχομαι τώρα που τελειώνουν οι πόλεμοι, να ευτυχήσετε με την Ειρήνη. Όλοι οι θνητοί από εδώ και πέρα να ζήσουν σαν ένας λαός, μονοιασμένοι για την κοινή προκοπή. Θεωρείστε την οικουμενική πατρίδα σας, με κοινούς νόμους που θα κυβερνούν οι άριστοι,

ανεξαρτήτως φυλής. Δεν ξεχωρίζω τους ανθρώπους όπως κάνουν οι στενοκέφαλοι, σε Έλληνες και βαρβάρους.

Δεν με ενδιαφέρει η καταγωγή των πολιτών ούτε η ράτσα που γεννήθηκαν. Τους καταμερίζω με ένα μόνο κριτήριο, την Αρετή. Για μένα κάθε καλός ξένος είναι Έλληνας και κάθε κακός Έλληνας είναι χειρότερος από βάρβαρο. Αν ποτέ σας παρουσιαστούν διαφορές, δεν θα καταφύγετε στα όπλα, παρά θα τις λύνετε Ειρηνικά.

Στην ανάγκη θα σταθώ διαιτητής σας. Το Θεό δεν πρέπει να τον θεωρείτε αυταρχικό κυβερνήτη, αλλά σαν κοινό Πατέρα όλων, ώστε η διαγωγή σας να μοιάζει με τη ζωή που κάνουν τα αδέρφια στην οικογένεια. Από μέρους μου θα θεωρώ όλους ίσους, λευκούς ή μελαφούς και θα ήθελα να μην είστε μόνο υπήκοοι της κοινοπολιτείας μου, αλλά μέτοχοι, όλοι συνέταιροι.

Όσο περνάει από το χέρι μου θα προσπαθίσω να συντελεστούν αυτά που υπόσχομαι. Τον όρκο που δώσαμε με την σπονδή απόψε κρατείστε τον σαν σύμβολο αγάπης».

Ύστερα από αυτά αναγνώστες μου, τι λέτε ότι είναι ο Μ. Αλέξανδρος; Έλληνας ή Σλάβος; Κατακτητής ή εκπολιτιστής;

Δεν θα πρέπει να είναι κατάπτυστοι οι καλοπληρωμένοι προπαγανδιστές και οι αχρείοι Σκοπιανοί για τα όσα σέρνουν εναντίον της Ελληνικότητας Μακεδονίας και Μ. Αλεξάνδρου;